

CHƯƠNG IX:

Colarit còn nửa mê nửa tỉnh khi Ăngtoan đem cô đến xưởng vẽ và đặt cô lên đi văng. Cô đặt tay lên trán, uống cốc rượu anh đưa cho và hỏi:

- Tại sao tôi lại đến đây?
- Cô không nhớ gì nữa hay sao, Colarit?

Cô lưỡng lự:

- Có... Lôđivixi làm cho tôi ngủ ở giáo đường. Hình như vào một lúc nào đó tôi có nghe tiếng ồn ào... Tiếng kêu...

- Cô ngủ ư? – Ăngtoan kêu lên. – Hẳn đã làm cách ấy sao?

Colarit mở to mắt và anh kể lại cho cô những nét chính của câu chuyện hồi hôm. Khi anh kết thúc, cô dụi dụi nói:

- Thế là anh đã liều mình để cứu tôi!

Tôn-iô hơi đỏ mặt:

- Đó là nghĩa vụ, tôi phải giúp cô vì cô bị thương.

Người phụ nữ trẻ hé nhỏ chỗ khăn che ngực: không có một dấu máu nào trên làn da trắng của cô. Cô mỉm cười:

- Anh thấy không... làm gì có vết thương...
- Nhưng máu ở đâu ra?... Còn các thứ khác nữa?... Sao lại có thể thế được nhỉ? – Ăngtôn-iô kinh ngạc kêu lên.

Cô nhún vai:

- Ô! Lôđôvixi tài lắm. Một thứ nước hoa quả nào đó có thể làm cho người ta tưởng là máu...

Ăngtôn-iô tìm trong nếp áo và lấy ra con dao găm, trông đặc biệt khủng khiếp, lưỡi rất mềm. Colarit cầm con dao ở tay và đâm thẳng vào ngực mình ngập tận chuôi. Một dòng nhỏ máu đỏ tươi chảy qua ngón tay cô.

- Anh thấy chứ, Tôn-iô? Đây là một trò thủ xảo.

Lưỡi dao bám sát vào da cô như dao bằng giấy.

- Nhưng làm thế nào lại như thế được? Làm thế nào nhỉ?

Colarit điềm đạm rút dao ra, con dao trở lại hình dáng thông thường với vẻ đe dọa giết chóc của nó.

- Người Tây Ban Nha làm thứ vũ khí này cho các nhà ảo thuật, – cô giải thích. – Nguyên liệu từ Tân thế giới đưa về, đây là một chất mà người da đỏ lấy

từ vỡ một thứ cây sồi. Những người làm trò dùng cả đạn bằng chất gỗ xốp để hành nghề.

- Còn máu?

-Ồ! Chuôi dao rỗng. Họ đổ đầy một chất lỏng đỏ vào đó và chú ý để ngón tay bịt vào chỗ hở, khi đâm lưỡi dao xuống, họ sẽ nhấc ngón tay và chất lỏng tia ra.

Ăngtoan xem xét kỹ con dao rồi tuyên bố, không hề giấu giếm sự thán phục:

- Khéo tuyệt vời! Có lẽ có thể dùng chất này làm nhiều thứ nữa...

Nhưng, khi anh hỏi Colarit một vài chi tiết về tình trạng cứng đờ như xác chết của cô, cô không thể trả lời được gì cả.

- Tuy vậy, – cô nói – tôi biết điều ấy dễ làm lắm. Tôi đã trông thấy Anhôlô làm cho người ta cứng như đá.

- Hắn đã học điều đó ở đâu thế?

- Ở phương Đông, tôi chắc thế. Tôi đã nghe hắn nói rằng rất nhiều nhà ảo thuật phương Đông đã tạo ra được tình trạng xuất thần, có những người gọi đó là từ tính.

Ăngtoan tỏ vẻ ngạc nhiên một cách vui vẻ:

- Thôi đúng rồi! Đầu óc tôi để đâu nhỉ? Paraxen đã nói đến từ tính!

Colarit mệt đến kiệt sức nhưng cô không để lộ ra, cô ngáp và nói:

- Anh có cho rằng đã đến lúc tôi phải về không nhỉ?

- Không, – Tôniô nghiêm trang nói. – Bọn tuần tra đã biết cuộc biểu diễn hôm qua. Chúng cũng không lạ gì là cô làm việc với Anhôlô. Nếu chúng thấy cô như tình trạng hiện nay, chắc chắn chúng sẽ biết rằng chiều hôm ấy cô là một vai phụ của hắn.

Người phụ nữ trẻ bật cười:

- Nếu tôi phải ở lại đây, thì ít ra anh cũng phải cư xử cho lịch sự chứ. Hãy cho tôi một chút thức ăn.

Hai người cùng xuống bếp, ở đây, họ vui vẻ ăn bất cứ thức ăn gì họ có thể tìm thấy. Thay cho tấm khăn Ăngtoan bọc cô, Colarit đã mặc chiếc áo choàng cô thường mặc ở xưởng vẽ. Cô tiếp tục ngáp nhiều lần.

- Tôi sẽ ngủ trên chiếc ghế dài ở xưởng vẽ, – cô nói. – Giăng chắc ở lại nhà các nghệ sĩ bạn anh ấy, những người đã rủ anh ấy đi xem.

- Xưởng vẽ có chìa khoá. – Ăngtônô lịch sự nói. – Giăng thỉnh thoảng vẫn khoá cửa trong khi anh làm việc.

- Tôi biết, Tôniô ạ! Tôi biết rồi, nhưng đối với tôi có gì là quan trọng? Tại sao tôi không thể tin tưởng tuyệt đối ở anh sau sự việc anh đã làm chiều hôm nay?

Cô kiễng chân và đưa môi khê hôn lên môi người con trai, hai chân cô vòng qua cổ anh:

- Chúc anh ngủ ngon. Ngủ cho ngon anh nhé, anh yêu của em!

Rồi cô vào xưởng vẽ trong khi Ăngtoan sửa soạn chỗ ngủ cho mình ở phòng bên cạnh, ngạc nhiên về cảm giác khoan khoái chưa từng biết dâng tràn ngập trong anh. Cuối cùng anh quả quyết rằng niềm vui mới nảy sinh do sự hài lòng đã thoát khỏi đội tuần tra và đã cứu được Colarit. Anh nghe tiếng động của chiếc đi văng bên xưởng vẽ khi nàng nằm xuống. Sau đó anh ngủ thiếp đi, vô cùng khoan khoái.

Lúc ấy giấc mơ cũ lại trở lại. Lời hứa của nữ thần khi anh ôm nàng trong tay, bộ mặt chế nhạo của con quỷ, tiếng nói buộc tội của Luxia Belacmi, và cuối cùng là hình ảnh Colarit và sự anh bất lực hoàn toàn không tiếp cận được nàng. Một lần nữa anh lại chống chọi, cố gắng, ra sức đến gần nàng một cách tuyệt vọng, lại thấy nét mặt và hình dáng nàng mờ nhạt đi và hoảng sợ vì nghĩ rằng nàng sẽ bỏ mặc anh ở đây, anh sẽ hét lên và gọi tên nàng.

Rồi hình dáng và nét mặt Colarit lại động lại, hiện lên rõ ràng. Nhưng có sự thay đổi là lúc này nàng mặc chiếc áo ngủ nàng thường choàng lên người sau khi đứng mẫu ở xưởng vẽ, đúng chiếc áo khoác nàng mặc khi hai người từ toà giáo đường báng bỏ thần thánh kia trở về và nàng vẫn mặc khi hôn vào miệng anh trước khi đi ngủ. Tạ ơn Chúa, bây giờ nàng không còn là cái bóng mà là một thực tại tốt lành, nhân hậu, hai tay đang ôm lấy anh và tiếng nói đang làm dịu yên nỗi sợ hãi, lo lắng của anh.

Anh nghe thấy tiếng thì thầm:

- Tôniô... mọi sự yên ổn cả rồi, Tôniô...

Tiếng nói đến với anh từ đáy sâu của giấc ác mộng và đưa anh đang mơ hoảng về với thực tại... với cuộc sống... Colarit đang ở bên anh, sinh động và dịu dàng.

- Cô đi sao! – Anh kêu lên và níu lấy cô như một đứa trẻ nhỏ vừa tỉnh cơn ác mộng bám lấy người mẹ.

Cô đưa bàn tay êm dịu vuốt ve trán anh và ngọt ngào nói:

- Mọi sự yên ổn cả rồi mà, anh Tôniô... Thế là xong rồi... Tất cả đều đã tốt lành trở lại... – Cử chỉ âu yếm của cô làm anh dịu lại và nằm thoải mái.

Colarit nằm xuống bên anh và ôm anh trong tay. Đôi môi mọng và ấm tìm môi anh, những cánh tay âu yếm ôm chặt anh đem đến cho anh sự yên ổn anh đang cần có...

Khi Ăngtônô thức dậy, ánh mặt trời đã lùa vào cửa sổ rọi vào người anh. Anh chập chờn giữa thức và ngủ một lúc rất lâu, những sự việc đêm hôm trước lại hiện ra như trong sương mù: khi anh tỉnh cơn mơ và thấy mình trong tay người phụ nữ trẻ, sự việc tiếp theo một cách đơn giản, anh cho là sự tiếp diễn tự nhiên, là kết quả bình thường, hợp lý, là việc khó tránh khỏi, là kết quả của giấc mơ, của sự gần gũi nhau, của tình thân mến sâu sắc anh cảm thấy đối với cô và về phía cô, cô cũng vậy, anh biết rõ như thế.

Nhưng khi anh tỉnh giấc hẳn, lương tâm đã sáng suốt trở lại bị điều hồi tưởng kích thích mạnh. Nó nhắc anh rằng thông dâm là một tử tội, chỉ được phép có quan hệ xác thịt với một người phụ nữ khi đã kết hôn trước Nhà thờ. Ăngtoan vùng dậy trên đi văng. Colarit đang đi đi, lại lại và khe khẽ hát trong xưởng vẽ ở bên cạnh. Anh khoác áo, mở cửa và thấy người thiếu phụ đang cúi xuống bàn vui vẻ bày các đĩa ăn. Cô quay về phía anh, mắt và miệng đều cười:

- Chào anh, Tôniô của em, – cô nói – Anh đã sẵn sàng để điếm tâm chưa, hở anh chàng lười biếng?

Ăngtoan đến gần cô, hai bàn tay khoẻ mạnh của anh nắm chặt hai vai cô và nói:

- Anh muốn em sẽ là vợ của anh, Colarit ạ.

Mắt cô bỗng rơm nước mắt, cô ghé mặt hôn anh.

- Anh đáng yêu lắm, Tôniô, – cô nói, nhưng em không thể lấy anh được.

Anh mở đầu:

- Nhưng chúng mình đã... – rồi anh ngừng bật.

- Anh định nói rằng chúng mình đã mắc tội thông dâm và lương tâm anh bảo anh phải lấy em chứ gì... Được, nếu anh muốn gọi như thế thì hãy cứ cho rằng chúng ta đã mắc tội ấy đi...

Cô đưa cho anh một đĩa thức ăn và ngồi xuống đi văng, dành cho anh một chỗ cạnh cô.

- Bây giờ anh hãy trả lời em. Có cái gì thật là xấu trong việc chúng mình đã làm không nào?

- Nhưng nhà thờ...

- Anh hãy quên Nhà thờ đi một lát. Tôniô ạ. Anh hãy nghĩ đến chính anh. Tối hôm qua, anh đã cần đến em, và em đã sung sướng vì có thể cho anh được cái mà anh cần đến. Em không bao giờ tin rằng (cô nhìn thẳng vào mắt anh khi cô nói) Đáng sáng tạo lại cấm hai con người hết sức yêu mến nhau cùng tìm được hạnh phúc thực sự. Anh có thể thực sự tin như thế được không?

Trong thâm tâm anh, Ăngtoan nghĩ rằng lời nói của Colarit rất đúng, và anh nói những lời thành thực cảm ơn cô.

- Vậy thì, – Colarit mỉm cười – anh hãy cho đi lấy quần áo của em đến đây.

Vấn đề ấy được giải quyết dễ dàng khi Đimát đến, mắt còn hơi mờ đẫn vì bữa ăn uống no say hôm trước, tuy vậy anh ta vẫn có vẻ sáng suốt và tỉnh táo. Anh ta được cấp tốc cử đến chỗ ở của thiếu phụ lấy các quần áo cần dùng cho cô.

Khi họ sắp ăn xong. Ăngtônô trở lại vấn đề anh đang quan tâm, đối với anh, hạnh phúc không làm mất sự liên tục suy nghĩ:

- Anh vẫn muốn biết tại sao Anhô lại làm cho em xuất thần như thế được.

- Tại sao anh không hỏi ông ta?

- Nhưng người làm ảo thuật không giữ bí mật nghề nghiệp của họ sao?

- Có lẽ không, nếu đối với các nhà khoa học, trừ khi đối với những nhà ảo thuật khác. Lôđôvixi có tính hay khoe khoang. Tại sao hẳn lại không phấn khởi khi thấy anh chú ý?

- Vậy thì, – Ăngtônô quyết định, – anh sẽ hỏi hẳn.

- Đừng nói với hẳn... (Colarit lưỡng lự bày tỏ ý nghĩ của mình)... Đừng nói với hẳn về tối hôm qua, được không anh?

- Được lắm...

Giăng đã nói với anh rằng Colarit là tình nhân của Anhô, nhưng anh không lý giải vấn đề ấy với mình, đúng hơn là anh cũng không nghĩ đến nó, biết rõ chi tiết này cũng không thay đổi tình cảm của anh đối với cô.

Đây là một phần thay đổi ở anh, anh cũng chưa thể đánh giá đầy đủ sự thay đổi này nhưng đã thấy trước rằng sẽ có nhiều thay đổi trong cuộc sống của mình.

Một người đàn bà trẻ tuổi mặc quần lụa và áo ngắn thêu ra mở cửa nhà Lôđôvixi Anhô cho Tôniô. Anh nhận ngay ra cô là một trong những cô gái đã góp phần trong buổi hành lễ đen. Những tấm thảm màu sẫm và các ghế kiêu Phương Đông phủ đệm làm cho căn phòng mang màu sắc phương Đông, các hình vẽ lạ lùng và biểu tượng thiên văn trang trí trên những bức rèm càng làm đậm thêm màu sắc ấy.

Ăngtônô ngồi trên một tấm đệm đợi chủ nhân tiếp, anh đưa mắt lo lắng nhìn xung quanh. Anh đã suy nghĩ mãi rằng anh có quyền đến nơi này không, nhưng ham muốn được hiểu biết về khả năng của từ tính làm cho anh quên áy náy.

Cách anh mấy bước, có một chiếc bàn trên mặt đặt một quả tròn bằng thủy tinh hướng về phía mặt trời đang rọi qua cửa sổ, ánh mặt trời ấy như bị hãm lại

trong quả tròn và đỏ rực trong ruột nó như một lò lửa đang cháy. Mắt Ăngtoan luôn quay nhìn về phía cái ánh sáng rùng rục như lửa thực ấy, mỗi lần nhìn vào anh càng khó quay đi. Anh cảm thấy mình chập chờn, mờ hồ, hình như có một sức mạnh bí mật nào đã tách rời tinh thần anh ra khỏi thể xác và chi phối thể xác anh.

- Xin chào bác sĩ.

Ăngtônô giật nảy mình: nhà ảo thuật đã đứng gần anh đến nỗi nếp áo của ông ta chạm vào tay anh. Bộ mặt rám nắng của ông ta vẫn khó hiểu như mọi khi và thứ điện trong mắt ông ta nhìn mạnh đến nỗi có thể cảm thấy được, Ăngtoan lúng túng, ấp úng nói:

- Xin chào ông.

- Tôi làm ông bất ngờ, xin thứ lỗi.

Anhômô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ghế của Ăngtoan, Ăngtoan dụi mắt, lo lắng thấy chân tay mình đang như mềm nhũn nặng như chì. Anh nói:

- Tôi nhìn quả cầu pha lê này và cảm thấy mình hơi lao đao.

Nhà ảo thuật cười ngát và nói:

- Quả cầu pha lê của Xamacăng tác động rất mạnh đến tâm trí con người.

Ông ta cầm miếng vải sẫm để trên bàn phủ lên quả cầu làm tắt thứ ánh sáng không cưỡng lại được nó. Ăngtônô cảm thấy ngay tinh thần thư thái và chân tay thoải mái. Nhà ảo thuật nói:

- Tối hôm nọ ông cũng ở trong số khán giả phải không bác sĩ? Ông có tán thưởng buổi biểu diễn ấy không?

- Một phần trong tôi kinh sợ, – Tôniô thừa nhận như vậy. – Còn phần khác bị mê hoặc.

- Đúng như thầy của tôi là Paraxen đã khẳng định: trong mỗi chúng ta đều có hai con người, – nhà ảo thuật nói ra vẻ thông thái.

- Nhưng buổi biểu diễn ấy cũng là sự việc báng bỏ thần thánh.

- Ở đây không có dụng tâm báng bỏ. Chỉ đơn giản là một buổi biểu diễn ảo thuật. Một cuộc giải trí, chỉ như vậy thôi. À mà tôi phải cảm ơn ông đã cứu cô Colarit một thành viên quý giá của đoàn tôi.

Ăngtoan ghì lại được cử chỉ kinh ngạc. Vậy là Anhômô đã biết một phần nào sự việc xảy ra trong đêm ấy. Nhưng biết tới mức độ nào?

- Tôi vô cùng quan tâm đến trạng thái mê man ông đã gây ra cho cô ấy. Tôi chưa bao giờ trong thấy một người sống mà cứng đờ như vậy.

- Điều mà các nhà cơ thể học như các ông không hiểu là những điều rất rõ ràng với các nhà tiên tri Phương Đông chúng tôi.

- Có phải đó chỉ là đánh lừa theo cách phương Đông không?
- Đánh lừa à, ông Ängtoan? Không đâu! Nói cho đúng thì đây là một quyền lực kỳ lạ mà một số người trong chúng tôi có được.
- Vậy ông giải thích trạng thái cứng đờ ấy như thế nào?
- Có những người đảm bảo rằng đây là sức mạnh từ tính truyền từ cơ thể họ sang cơ thể kia.
- Nha vấn đề từ tính của Paraxen nói?
- Mắt nhà ảo thuật thoáng ánh lên vẻ khen ngợi:
- Bác sĩ là người rất am hiểu. Nhưng tôi không chắc rằng đây là sức điện.
- Dù sao đi nữa tôi cho rằng có thể dùng sức mạnh ấy một cách hữu ích để chữa bệnh.
- Tôi đã trông thấy không phải chỉ một lần cách chữa bệnh như thế ở Phương Đông, – Anhô lô trả lời – Ông có muốn học cách ấy không?
- Có thể dạy điều đó được sao? Ông có thể dạy tôi được không?
- Ängtoan bồn chồn vì băn khoăn và hy vọng. Việc đề xuất thật vượt quá điều anh dám mong muốn.
- Có những người có thể tiếp thu và rèn luyện được nếu sức mạnh tinh thần của họ đủ điều kiện. Và tôi cho rằng ông có đủ sức ấy đấy.
- Có thể làm cho ai cũng mê được không? Dù muốn hay không muốn?
- Đối tượng phải bằng lòng, – Anhô lô trả lời. – Nhưng có nhiều phương pháp làm mê một cách dễ dàng. Ví dụ như rất dễ thôi miên người nào hay xúc động mạnh, hay là sợ chẳng hạn. Thật ra cũng có thể nói rằng nhiều người dù chống cự lại cũng bị thôi miên trước công chúng, nhưng nếu chỉ có một mình họ, sẽ không thể động chạm đến họ được.
- Vậy thì tính chất của sức mạnh này là gì? Tôi không hiểu và cũng không đoán được! – Ängtoan sôi nổi hỏi.
- Tôi cũng không hơn gì ông. – Anhô lô mỉm cười khó hiểu. Nhưng tôi xác nhận nó. Tôi tôn trọng uy lực của nó và không quá đi sâu vào nguồn gốc.
- Cuối cùng Ängtoan đã thốt ra một câu hỏi luôn ám ảnh anh:
- Có phải cái đó thuộc lĩnh vực tà thuật không?
- Anhô lô lắc đầu phủ nhận. Một lúc sau, ông ta nói:
- Không phải, bác sĩ ạ. Tôi chắc chắn tuyệt đối rằng đây là một sự kiện tự nhiên hoàn toàn, dù cơ cấu của nó có như thế nào đi nữa.
- Ông ta gõ vào một cái chiêng nhỏ:
- Được rồi! Chúng ta sẽ làm một thí nghiệm.

Cô gái đã dẫn Ăngtoan vào khi này đang từ một khung cửa ẩn sau rèm bước vào. Anhôlo gọi cô:

- Lại đây, Ania. Hãy ngồi gần chiếc bàn này.

Rồi quay về phía Ăngtoan:

- Bây giờ mời ông ngồi đối diện với cô ấy, bác sĩ.

Chỉ bằng một động tác, ông ta mở miếng vải phủ quả cầu thủy tinh ra, ngay lập tức quả cầu rực sáng khi ánh mặt trời bị giữ lại ở tâm nó.

- Xin hãy chú ý nghe tôi nói, bác sĩ Ăngtoan. Do một nguyên nhân nào đó hiện chưa giải thích được, tình trạng bị thôi miên dễ được gây ra khi đối tượng nhìn vào một chỗ sáng, hay ít ra là một điểm sáng cực mạnh.

- Nếu không có nguồn sáng ấy ở bên mình thì sao?

- Khi ấy bắt buộc đối tượng nhìn thật chăm chú vào mắt của người thầy. Nhưng điều đó đòi hỏi phải khéo léo, thành thạo hơn nhiều. Để ông làm thí nghiệm, chúng ta sẽ dùng quả cầu thủy tinh này, đây là thứ tôi đã dùng rất tốt từ lâu rồi. Bây giờ bác sĩ hãy nhìn vào mắt Ania, ông sẽ thấy mắt cô ta gắn chặt vào quả pha lê. Có thể nói rằng chính quả cầu ấy đã có sức mạnh từ tính.

Ania nhìn quả cầu sáng rực. Chính bản thân Ăngtônô cũng đã chịu đựng sự huyền hoặc mạnh của nó khi anh ngồi đợi một mình trong phòng này nên anh dễ dàng thừa nhận rằng sức mạnh ấy có thể làm mê cả người chống đối lại.

Anhôlo hạ thấp giọng, ra lệnh:

- Bác sĩ hãy nhắc lại theo tôi những câu sau đây: Hãy đi đi, Ania. Hãy nghĩ đến ánh sáng. Chỉ đến ánh sáng thôi. Hãy nhìn nó và cảm thấy sức nóng của nó xuyên vào cơ thể cô.

Ăngtoan tuân theo và nhắc lại từng lời, cố bắt chước giọng rất trầm và âm vang của người đang dạy mình.

Anhôlo tiếp tục:

- Bây giờ ông bảo cô ta: hãy để cho tinh thần cô bay đi, chỉ có thể chất cô ở lại nơi này, sẵn sàng tuân theo ý muốn của cô.

Ăngtoan nhắc lại những lời ấy và chăm chú theo dõi cô gái. Anh thấy đầu cô cúi xuống, hai mi mắt nặng nề khép kín lại. Đầu cô vẫn tiếp tục cúi thấp cho đến khi gục vào vai, hình như cô gái đang ngủ này bỗng nhiên bị giấc ngủ xâm nhập trong khi đang ngồi rất thẳng trên ghế.

Anhôlo bảo anh:

- Ông nói với cô ấy đi. Hãy nói thông thả, rõ ràng ông sẽ thấy cô ấy nghe thấy và hiểu ông nói gì.

- Cô ngủ đấy ư, Ania?

- Thưa thầy không, – cô trả lời – Cơ thể tôi sẵn sàng tuân theo ý muốn của người.

- Xin có lời khen ông, nhà ảo thuật nói. Ông học nhanh lắm, bác sĩ ạ.

Hơi tự hào, nhưng Ăngtoan vẫn quay lại điều anh băn khoăn:

- Nhưng trạng thái cứng đờ thì sao?

Ăngtônô làm như nhà ảo thuật đã chỉ dẫn và sau đó, khi anh muốn kéo cánh tay ấy xuống, anh thấy nó cứng như đá và cưỡng lại với lực của anh.

- Ông có thể làm như thế với toàn bộ cơ thể, – Anhôlo giải thích – Anh chỉ cần bảo cô ấy phải cứng đờ tuyệt đối. Hơn nữa, anh có thể làm cho cô ta mất hết cảm giác. Hãy bảo cô ấy rằng tay cô ấy không còn cảm giác đi.

Anh làm theo. Nhưng không vì thế mà anh không lo ngại khi thấy nhà ảo thuật rút ở chiếc khăn quấn trên đầu ra một chiếc kim dài và cắm thẳng vào da thịt chiếc cánh tay giơ lên. Ania không những không thốt ra một tiếng rên nào mà còn không có cả cái co giật bản năng không thể tránh được, cũng không thể giấu được, nếu cô cảm thấy hơi đau: cánh tay hình như mất hẳn cảm giác.

Ăngtônô kêu lên:

- Thật vô cùng kỳ diệu. Có thể dùng cách này rất tốt trong các phẫu thuật!

- Vậy thì tôi xin tặng ông cách đó để làm việc ấy, bác sĩ ạ. Bây giờ thì phải học cách kết thúc cơn mê. Ông hãy bảo cô ấy rằng cô ấy sẽ tỉnh dậy khi ông gọi tên cô ấy.

Khi nghe anh gọi “Ania” cô gái ngẩng đầu lên mở mắt và mỉm cười.

- Ông phải cho phép tôi trả tiền ông về những điều ông đã dạy tôi. – Ăngtoan nói.

Nhưng nhà ảo thuật lắc đầu:

- Ông không phải trả gì hết, bác sĩ ạ. Chúng ta hãy cho đó là một sự ưu đãi, nếu ông đồng ý. Một sự ưu đãi mà có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ yêu cầu ông đền đáp cách khác, – ông ta nói thêm, về bí mật.